

Cdhj29 2019 Ex 17,8-13; 2Tim 3,14-4,2; Lk 18,1-8

Soms staat er in het leven veel op het spel. Ja, voor velen in onze wereld staat vrijwel dagelijks alles op het spel. Je zult maar in Syrië wonen of op een van die andere plekken waar de dood zich dagelijks aandient met het gezicht van oorlog, armoede, corruptie of een rechtsorde die de waarheid en een eerlijk proces met voeten treedt.

Waar haalt een mens in zo'n situatie de moed en de kracht vandaan om toch te blijven vechten en hopen op toekomst?

We mogen ons gelukkig prijzen dat het boek van ons geloof die vraag niet schuwt, integendeel. De Schrift mag dan een weerbarstig boek zijn, waar we soms niet goed raad mee weten, maar één ding is zeker, het is geen zoetsappig verhaal, en vrome praat is ook niet zijn handelsmerk. Het is het verhaal van Abraham en diens nageslacht, ontelbaar als de zandkorrels aan het strand van de zee, mensen die met het leven hebben geworsteld en die worsteling te boek hebben gesteld opdat wij er uit zouden putten hoe te leven en hoe te overleven. Hoe hoop te houden in tijden dat het nijpt en hoe elkaar te steunen en bij te staan als het erom spant, maar ook als er iets te vieren valt.

Vandaag hebben wij een paar verhalen gehoord waar het erom gaat te overleven, de moed niet te verliezen, het vertrouwen niet op te geven in ogenschijnlijk uitzichtloze situaties.

De eerste lezing sprak van Mozes' omhoog geheven handen tijdens de krijg met Amalek. Nu op tal van plaatsen religie wordt misbruikt als een wapen om mensen te lijf te gaan, hebben we misschien moeite met dat verhaal. Maar haak niet meteen af, want die episode heeft ons iets te vertellen. Ze is te boek gesteld om mensen te bemoedigen. Israël, verdreven en gevlucht uit Egypte, op zoek naar het beloofde land, wordt onderweg aangevallen. Uitgeput zijn ze en vermoeid, maar toch worden ze niet ontzien en wordt op hen ingeslagen. Een gevecht op leven en dood. Hoe dat te overleven?

Daarvoor moet alles en iedereen gemobiliseerd. En dan nog. Wanneer alles wankelt en allen tegen zijn, waar haal je dan de moed vandaan, de kracht om te volharden? Mozes mobiliseert Jan en alleman, ze moeten zich weren. Maar brute kracht is niet voldoende om de dood te verslaan, die allesverslindende vijand van het leven. Toen niet en nu niet.

Het verhaal vertelt ons hoe Mozes de berg op ging om te bidden, om Gods hulp te vragen in dat uur van uiterste beproeving. En het is een zware strijd voor Mozes zoals het dat ook zal zijn voor Jezus, wanneer hij in de hof bidt als de dood zich breed maakt en hem belaagt, als ze gewapend op hem afkomen met stokken en zwaarden.

Mozes bidt, maar zelfs deze man Gods heeft hulp nodig. Hij dreigt zijn armen te laten zakken, want het duurt te lang. Hij brengt het niet meer op, de hoop en het vertrouwen op een goede afloop dreigen te doven als het water tot de lippen staat. Dan zijn er anderen nodig die je ondersteunen, die slappe armen en wankele knieën schragen. Mozes bidt, hij bindt de strijd aan met een ziel die de moed dreigt te verliezen en bidt om bijstand om te volharden en tot het uiterste te gaan in de strijd voor het leven van weerloze en uitgeputte mensen. En Israël ontkwam aan Amalek, als een vogel aan de vogelaarsstrik.

Dat verhaal staat symbool voor de vele verhalen die er nog op volgen en waarin steeds weer gevochten wordt om de moed niet te verliezen op weg naar het beloofde land, want de dood heeft vele gezichten en duikt steeds weer op. We weten er allemaal van mee te praten, tot op de dag van vandaag. En steeds weer is de vraag: hoe houd je het vol, waar haal je de moed en het vertrouwen vandaan om niet op te geven en om je in te zetten voor al die kleine mensen die uitzien naar een

leven waar de dood niet het laatste woord heeft, maar waar het leven in Gods naam wordt gedeeld en gevierd.

En dan die weduwe uit het evangelie, of moeten we de blik eerder richten op de onrechtvaardige rechter? In het oude Israël werd de rechtspraak als door God gegeven beschouwd. In onze huidige samenleving is van die overtuiging op het eerste gezicht niet veel terug te vinden. Maar het feit dat de rechtspraak vrij moet zijn van politieke inmenging en onafhankelijk dient te zijn, gaat terug op het diepe besef dat ze behoedster en dienaar is van de waarheid. Toen en nu.

Die onrechtvaardige rechter kwijt zich niet van zijn taak. Die arme weduwe, iemand die in de samenleving geen gewicht in de schaal kon leggen, een marginale figuur, ze vond bij hem geen gehoor. Maar ze was vasthoudend en liet zich niet afschepen. Ze bleef maar komen en tenslotte gaat de rechter overstag. Maar niet om het recht te laten wedervaren maar om niet langer belaagd te worden. Eigenbelang dus. Geen waarlijk helpende hand.

Waar haalt een mens de kracht vandaan om bij tegenkanting en aanvechting vol te houden, niet op te geven? Wanneer alle deuren gesloten lijken, wanneer je geen gehoor vindt en het recht met voeten wordt getreden? Wanneer alles wat je dierbaar was of waarvan je had gedroomd in duigen valt?

Eén is er die je niet vallen laat, zegt Jezus. Bij Hem kun je altijd met je verhaal terecht. Hij is het tegendeel van die onrechtvaardige rechter. Bij Hem staat de deur altijd open en hij gaat met in uren van benauwing, al is het door de dood heen.

Mozes bidt in het uur van uiterste benauwenis, de weduwe, zij blijft kloppen en vragen, Jezus zelf, hij bidt zijn leven lang, zijn leven is één gebed, een zich toevertrouwen aan de Vader die zijn leven draagt en schraagt.

Hij roept ons vandaag om ons leven met hem te verankeren in het gebed. Met woorden of zonder woorden, met opgeheven handen of in een stille hoek weggekropen. Je hoeft er niet voor te studeren., alleen maar binnen te gaan in de binnenkamer van je hart. Je daar toevertrouwend aan de Vader en vragen dat Hij de hoop en het geloof in ons sterkt en dat wij elkaar dragen en dienen op de weg die naar het leven leidt. AMEN.